

1. Don Kihot sodi v književnost renesanse in baroka, natančneje epiko, saj je viteški roman.
2. Roman je najobširnejše delo v prozi, sestavljen pa je iz številnih poglavij, ki opisujejo zapleteno dogajanje. Skoraj vedno zajema daljše časovno obdobje, glavna oseba (ali osebe) pa se karakternostno razvijajo skozi samo zgodbo. Nastopa veliko književnih oseb, roman pa na splošno opisuje medčloveške odnose in družbene razsežnosti kraja in časa dogajanja.
3. Roman pripoveduje o obubožanem plemiču, Alonsu Kihani, ki je prebral toliko viteških romanov, da se mu je zaradi njih zmešalo. Odločil se je postati popotni vitez, ki bi branil »nedolžne in nemočne ter preganjal krive«, s čimer naj bi dokazoval ljubezen svoji "Dulsineji Toboški". Svoje dogodivščine deli s kmetom, Sančem Panso, ki mu je služi kot oproda in pa s konjem, ki ga poimenuje Rosinant. V skoraj vsaki prigodi jo oba bolj slabo odneseta. Enkrat ju pretepejo trgovci, drugič pastirji, tretjič so problem mlini na veter, ki so v don Kihotovih očeh kot neusmiljeni velikani z gorjačo, katero vihtijo okoli sebe. Po mnogih prigodah popotnega viteza z zvižaco spravita domov domači župnik in brivec. Tam don Kihota sreča pamet in spozna svoje čudne zablode. Streznjen in spametovan, a vendarle na smrt bolan napiše oporoko in nazadnje umre.
4. **Don Kihot** je dober, a z viteštvom obnoreli plemič, ki ljudem sicer rad pomaga in je po naravi dober, vendar ga njegova norost vodi v dejanja, ki največkrat dosežejo ravno nasprotno od pomoči, tistega, kar je bil njegov prvotni namen. Da bi dosegel svoje cilje je pripravljen storiti marsikaj in je nasploh zelo odločen in pošten človek, v svojih prepričanjih pa ne popusti zlahka in je nadvse zvest viteškim postavam.
- Sančo Pansa** je don Kihotov "oproda", ki ga sicer njegov gospodar večkrat označi za slaboumnega in kratke pameti, vendar je Sanča v resnici le preprost človek, ki na stvari gleda s svojega vidika in don Kihotu nemalokrat da pametne zamislice ali ga odvrne od prevelikih neumnosti. Svojega gospodarja spremlja v veri, da mu bo ta podelil kraljevsko žezlo nad otokom, ki naj bi ga osvojil med svojimi klativiteškimi dogodivščinami. Don Kihota ima rad kot prijatelja in skorajda kot brata, saj ga tudi v njegovi zadnji uri ne zapusti in mu skozi celoten roman želi le dobro.
5. Klativitez in njegov oproda naletita na obilico nezgod, prigod in vsakršnih drugih dogodivščin, iz katerih pa svoji koži skorajda vedno odneseta bolj ali manj ustrojeno, pleča pa pretepena od palic pastirjev ali kamenja osvobojenih kriminalcev. Don Kihot vidi situacije, ki kličejo na njegovo viteško dolžnost, čeprav jih tam v resnici ni, in se s tem zapleta v brezplodne boje, pretepe in podobne zdrahe. Sančo ga z zdravo pametjo odvrča od tega, vendar mu nato v neizogibnem vendarle stoji ob strani in mu pomaga po svojih najboljših močeh.
6. Roman je grajen z epizodami, te pa so krajši, vsebinsko zaključeni vložki, ki niso nujni za potek glavne zgodbe. Drugače je pisan v poglavjih, ki vsebujejo tudi odlomke, vsako izmed njih pa ima svoj lastni naslov.

7. Sodi v obdobje renesanse, na katero je imel neposreden vpliv humanizem, srednji vek in seveda antika.

Vplivi **humanizma** se kažejo v antropocentrizmu, saj se vse dogajanje vrti okoli don Kihota in tudi v senzualizmu, saj don Kihot v vseh bojih dokazuje svojo ljubezen do Dulsineje Toboške.

Srednji vek je osrednja tema te zgodbe, saj don Kihot obuja klativiteštvo, ki je najbolj cvetelo v tistem času, seveda pa je tudi sam don Kihot vitez.

Antika je le bežno omenjena, ko don Kihot svojo bitko primerja s Trojansko, pa tudi Dulsinejo, svojo izbranko, primerja z lepoto antične Helene.

8. Roman je napisan v renesančnem slogu, saj kaže na človekovo samozavest, svobodno izbiro in tudi na ponos, to pa je bistvo renesanse, saj gre v tem obdobju za ponovno odkrivanje človeka in sveta.

De Cervantes se poslužuje tudi pregovorov, pesmi, pisem in citatov, za samo pisanje pa uporablja vse od dialoga, pisemskega, vzvišenega, retoričnega in vzvišenega govora do vsakdanjega govora.

9. Roman je nekakšna popolna podoba jalovega dela, brezplodnih poizkusov in nesmiselnih dejanj. Hkrati nam je ogledalo v svet in odnose med ljudmi v tistem času, vendar iz vsega skupaj brije krepke norce in se posmehuje tedanjim idealom.

10. Čeprav je delo klasika in gre nedvomno zaupati nasvetu, da "preveč znanja nikoli ne škodi" se v tem primeru žal ne morem strinjati s tem. Kljub temu, da je moje splošno znanje nedvomno obogateno s tem, ko sem prebrala ta svetovno znani roman, ga prostovoljno gotovo ne bom vzela več v roke, razen morda takrat, ko me bo pestila nespečnost, saj se celotna zgodba za moj okus čisto preveč vleče. Edino, kar mi je bilo všeč v celotni zgodbi, je bilo nekaj modrosti, ki jih Sančo Pansa in don Kihot namenita drug drugemu v svojih dolgih dialogih in z nekaterimi izmed njih se lahko do neke mere strinjam.

11. Miguel de Cervantes Saavedra se je rodil leta 1547 v kraju Alcala de Henares blizu Madrida, v družini skromnega zdravnikarja. Od služabnika v kardinalovi hiši, do služenja v vojni pri Lepantu leta 1571, kjer je bil ranjen. Med vračanjem domov so ga zajeli pirati in ga prodali v suženjstvo, od tam pa se je v Španijo vrnil šele leta 1580. Po poroki se je preizkusil v različnih poklicih, na koncu pa se ustalil kot poklicni pisatelj, saj je bil don Kihot velik uspeh že za njegovega časa.

Napisal je še osem kratkih mediger *Entremeses*, zbirko novel *Zgledne novele* in tri romane: *Galateo*, *Don Kihota* ter *Prigode Persila in Sigismunde*. S tem ko je napisal *Don Kihota*, je ustvaril prvi veliki viteški roman.